Spirit of Bosnia / Duh Bosne
An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

Fisharmonika

Tin Ujević

Slika moje duše nema kronike.
Krajolik misli, to je zvuk harmonike.
Šišmiš je u kraju ko mrena na očima.
Gdje se sanja počinje? gdje se dočima?
Zemlji rastu kose. Taj je mjesec kopija
s neke razglednice stare, što me opija.
Mi smo išli putem. Put je bio dug.
Kasno opazismo da je taj put krug.
Po danu mjesec na nas svoju slutnju sipa.
Divlji kesten cvjeta i miriše lipa.
U nama plamen skitni strasnika.
Noć nam šalje ćuka, svoga glasnika.
I sve noću biva puno svete strave.
Šešir nam se diže sam vrh budne glave.

Nas će obuzeti gorostasna šuma,
izrasti će lišće čak i povrh uma.
Je li usna zbori ili nebo svira?
Gostiona uz put sjedište je mira.
Istinskomu biću mi smo prešli među.
Žarki pelud s cvijeta pao nam na vjeđu.
Noćas će se jasno složiti zvonici:
Aleluja, srećo ustaju bonici.
Nama opet služe neumorne noge
do nade na zemlji i svjetlosti mnoge.
Tim krajem sutona što sanja o zori
šiknuti će noćas blijedi reflektori.
Kriknuti će ptice: gori šuma, gori.
A kad mlaz svjetlosti pane povrh pjesme,
probudit će lugom pozaspale česme
i presahla vrela i umorne rijeke
kojim vjetar nosi sve jeke daleke.
Eto, zbori zemlja; eto šuma plače:
kad krčma na drumu dočeka svirače.
I ta svirka naše razgovore priječi,

i ti sneni zvuci jesu naše riječi.

Nužno, netko fali, kad nas pjesma smami.
Gledamo se blijedi. Falimo mi sami.

(1936.)

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.